2017'de son günlerin geldiği 2018'e geçeceğimize günler kala İran halkı Şİİ gerici molla devletine karşı başkaldırarak, 2017 yılının son günlerine damgasını vurdu.

TC ve onun uzantısı olan AKP hükümetinin düştüğü ekonomik kriz de görüldüğü gibi. Krizlerin yükünü her zaman halkın üzerine yıkan ve yıkmaya çalışan kapitalist sistem sadece Türkiye'de değil dünyanın her kıtasında yoksul halkın genelde tüm emekçilerin yapılan zamlar ve hayat pahalılığına karşın bir tepkisi olmuştur. Kimi emekçiler yaptıkları grevlerle tepkisini gösterir. Kimi zaman da Kapitalist devlete karşı ayaklanmayla çatışarak kendini gösterir. İşte daha önce yaşadığımız 2013 gezi olaylarının altında yatan gerçek sebep ağaçtan ziyade Kapitalist devletin gezide halka ait ağaçları kesme girişimiyle yaşanan ekonomi krizin yaratığı zor hayat şartlarına karşı biriken öfkesini taşıran son damla olmasıyla kendiliğinden başlayan Gezi olayları kısa bir süre içinde tüm ülkeye yayılmasına milyonlarca insanın bu eyleme katılmasına vesile olan aslında ağaçların kesilmesinden ziyade AKP'ye karşı biriken öfkenin sisteme karşı başkaldırışıdır.

Türkiye mücadele tarihinde, Taksim Direnişi ile ilk kez etnik düşünce dil, din ayrımı bilmeyen ve örgütsüz öndersiz gelişen bu dipten gelen –haklı- halk kitlesinin mücadelesi tüm dünyaya halkların arasındaki eşi görülmeyen komün dayanışmasını göstererek TC ve uzantısı olan AKP'ye aylarca ecel terleri döktürmüştür.

Gezi Parkı , büyük bir direniş sergiledi, emperyalizme ve onun uşağı olan iktidara karşı..

Hep birlikte 'her yer taksim, hükümet istifa' çığlıkları dalga dalga şehirlere, köylere kadar yayılırken, dünya pencerelerinden de destek görüyordu.

Gezinin bu iktidara karşı başkaldırışı sonuçta her ne kadar tarihte yerini onurlu bir şekilde aldıysa da sonucu hüsranla bitti.

Barış ve demokrasi' isteyen Taksim direnişi nihaiyi amacı ve hedefi var olan diktayı yıkmak olsa da örgütsüzlüğü ve öndersiz oluşu bir eksiklikti. Tarih te örgütsüz, öndersiz bir hareket ne kadar güçlü olsa da başarılı olması zordur. Bu nedenle bu direnişin örgütlülüğü ve devrimci önderliği olsaydı AKP diktası yıkılmıştı.

Bu gün Komşumuzda yaşananların Gezi Direnişinden hiçbir farkı yok.

Bir yandan yıllardan beri Ortadoğu'da süren Suriye savaşında ekonomik askeri ve siyasi olarak yer alan, Suriye sahasında at koşturmaya çalışan İran'ın yayılmacı politikasının yarattığı savaş harcamalarının kendi ülkesinde yarattığı ekonomik kriz öte yandan.

''Son bir yıl içinde başta Tahran olmak üzere birçok kentte, sayıları 6 bini bulan batık finans şirketlerine yatırımlarını kaptıran mağdurlar, küçük çaplı da olsa gösteriler düzenleyip sert sloganlar eşliğinde seslerini yükseltiyordu.

İran'da bu şekilde mağdur edilen birkaç milyon kişi olduğu tahmin ediliyor. Devlet ve hükümet kurumları, gösteriler büyümediği sürece bunlara müdahalede bulunmadı.

İran Cumhurbaşkanı Birinci Yardımcısı İshak Cihangiri hafta sonu yaptığı konuşmada, "Ekonomik konular diğer konulara bahane edilmiştir. Arka planda farklı senaryolar yer alıyor." dedi. Hasan Ruhani hükümetinin resmi yayın organı İran gazetesi de dün birinci sayfasında yayımladığı bir makalede, "Bazıları halkı, emellerine ulaşmak için bir oyuncak sanıyor." ifadesine yer verdi.''

Olaylarla ilgili İran Cumhurbaşkanı yardımcısının yaptığı açıklamanın hiç yabancısı değiliz. aynı RTE ve şürekasının Man Adası belgelerinin ortaya çıkmasının ardından halktan gelen tepkilere karşı aynı söylemlerle açıklamalar yapmıştır. “bütün bunlar yalandır, bizi yıkmaya çalışan yabancı güçlerin parmağı vardır.” Halkın kendilerine karşı olan tepkilerine ilişkin hep aynı nakaratları tekrarlayıp durmuştur. Aynısı Şii gerici İran mollalarının yaşadığı ekonomik krizin halkta yaratığı tepkiler, yoksulluk ve ağır yaşam şartların getirdiği ekonomik krize karşı elle tutulacak hiçbir geçerliliği olmayan açıklamalar yapması kadar doğal bir şeyde yok onlar için.

Gerici İran Şii rejimi buna dış “mihrakların parmağı var dese de atılan sloganlar her şeyi anlatıyor.

Halkın gösterilerde attığı diğer sloganlar ise şöyle: "Suriye'yi bırak da bizim halimize bir bak", "Ne Gazze, Ne Lübnan, canım İran'a feda olsun", "Kahrolsun Hizbullah", "İslam cumhuriyeti istemiyoruz", "İstiklal, özgürlük, İran Cumhuriyeti" ve "Halk dilenciliğe başladı".

İran'ın birçok kenti son birkaç günde, herhangi bir siyasi şahsiyet veya grubun çağrısı olmadan, ülkenin ekonomik, siyasi ve "yoksulluk, işsizlik" gibi sosyal durumuna itiraz etmek amacıyla bir araya gelen kitlelerin geniş çaplı gösterilerine sahne olmaya devam ediyor.

İran’da yaşanan bu tabloya baktığımızda halkın sokaklara taşan tepkisi İran gerici molla rejimini korkutmuştur.

1979 gerici İslam Şii rejiminden bugüne kadar ciddi bir başkaldırı olmamıştır. Olmuş olsa da bu kadar yankı yapmamıştır. Son olaylar İran halkının üzerine serilmiş korku ve ölü toprağı üzerinden attığını göstermektedir.

Halkın bu kendiliğindenci başkaldırışına karşı Mollalarca yönetilen gerici İslam devletinin yapacakları da dünyada bütün diktaların yaptığı ve uyguladığı militarist gücünü kullanmaktır. Nitekim bunu yapmaya başlamıştır bile. Son bir kaç günde ölü sayıların artması bunun açık bir göstergesidir.

İran Suriye savaşından yorgun düşmüş bir devlettir. Gelişen bu ayaklanmalara karşı nasıl bir çözüm getireceği şu anda belli değil. Keza militarist gücünü fazla kullanamayacaktır. Kullandıkça halkın daha da nefretini kazanacak ve ayaklanmanın ülke çapına yayılacağını bilmektedir.

İkincisi kimi reformlar yaparak halkın bu gelişen ayaklanmasını susturmak isteyebilir. Tabii ilerdeki günlerde daha acımasızca saldırır mı? Şimdiden bir şey söylemek zor olacaktır. Sadece şunu da bilmek gerekir ki İran devleti tarihte en kurnaz ve en eski devlet mekanizmasına sahip bir devlettir. Bunu asla unutmamak gerekir.

Sonuç olarak kendiliğinden gelişen İran Halk hareketinin İran Devletini yıkacak kadar örgütlü olmadığı da öndersiz bir başkaldırı olduğu da acıktır. Böyle ayaklanmaların, örgütlülükten ve önderlikten yoksun başkaldırıların sonucunu bilmek hiç zor olmasa gerek.